

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 609
Бања Лука, 23.5.2008. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Б. Ј. из П., ..., кога заступа Р. С., адвокат из П.,..., против тужене ЗУ „О. б.“ П., ради проглашења недопуштености извршења, одлучујући о ревизији тужиоца, против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број Гж-148703 од 4.10.2005. године, на сједници одржаној 23.5.2008. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Приједору број П-556/02 од 25.3.2003. године утврђено је да није допуштено извршење на трособном стану у П., ..., трећи спрат, стан број 12, површине 88 м², у предмету Основног суда у Приједору број И-75/01 од 5.4.2001. године, у односу на тужиоца Ј. Б., уз обавезу да тужена ЗУ „О. б.“ П. тужиоцу Ј. Б. накнади трошкове спора у износу 750,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења. Преко досуђених трошкова спора захтјев се одбија.

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број Гж-148703 од 4.10.2005. године, жалба тужене је уважена, укинута пресуда Основног суда у Приједору број П-556/02 од 25.3.2003. године и тужба тужиоца одбачена.

Тужилац ревизијом побија другостепено рјешење, због повреда одредаба парничног поступка, с приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (члан 390. став 3. Закона о парничном поступку – "Службени лист СФРЈ", бр. 4/77 до 35/91, и "Сл. гласник РС" бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП), који се на основу одредби члана 456. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 58/03 до 63/07, у даљем тексту: ЗППРС) има примјенити у овом спору.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да се прогласи да је недопуштено извршење на трособном стану у П., у..., трећи спрат, стан број 12, површине 88 м², које је одређено рјешењем о извршењу првостепеног суда број И-75/01 од 5.4.2001. године на основу извршне исправе, пресуде Основног суда у Приједору број П-47/00 од 10.5.2000. године у парници тужиоца ЗУ „О. б.“ Приједор против туженог Б. М. из П. ради предаје у посјед наведеног стана.

Након прведеног поступка првостепени суд је утврдио чињенично стање које није ни спорно између странака: Да је тужена носилац права располагања и давалац предметног стана на кориштење кога је током 1993. године додјелила тужиоцу на привремено кориштење, а рјешењем број 02-474/97 од 26.5.1997. године додјелила му тај стан на трајно кориштење и да тужилац на основу наведеног рјешења о додјели предметног стана на кориштење није закључио уговор о његовом кориштењу; да је током 1995. године у предметни стан тужилац примио породицу Б. М. која је усљед ратних сукоба на подручју бивше БиХ избјегла током 1995. године из Д.; да је рјешењем тужене број 02-634/99 од 28.12.1999. године стављено ван снаге рјешење којим је тужиоцу додјељен предметни стан на кориштење број 02-474/97 од 26.5.1997. године, против кога тужилац није подносио приговор нити је у законом прописаном поступку тражио његово поништење; да је тужилац писменим захтјевом од 19.4.2001. године тражио од тужене доношење рјешења које ће замијенити уговор о кориштењу предметног стана и да је тужена рјешењем број 08-372-18/01 од 29.5.2001. године одбила такав захтјев; да је правоснажном пресудом првостепеног суда П-47/00 од 10.5.2000. године тужени Б. М. из П. обавезан да туженој у тој парници тужиоцу предметни стан преда у посјед; да је на основу наведене правоснажне пресуде, као извршне исправе, тужена као повјерилац исходвала рјешење о извршењу код првостепеног суда број И-75/01 од 5.4.2001. године ради предаје у посјед предметног стана, који је суд одредио спровођење извршења на дан 25.5.2001. године против дужника Б. М., које извршење није спроведено због тога што се је дужник добровољно иселио из предметног стана; да је тужиоца првостепеном суду у наведеном извршном предмету поднио приговор, и да је првостепени суд рјешењем број И-75/01 од 5.7.2001. године тужилац као треће лице упутио да против повјериоца у року од 8 дана покрене парницу ради проглашења да је извршење на предметном трособном стану недопуштено и да је тужилац 18. јула 2001. године првостепеном суду поднио тужбу ради проглашења да је недопуштено извршење на предметном трособном стану.

Првостепени суд је захтјеву тужиоца удовољио налазећи „да током трајања поступка, као доказ није приложена исправа или правоснажна судска пресуда да је обавеза из извршне исправе – пресуде првостепеног суда број П-47/00 од 10.5.2000. године, прешла на тужиоца као лице које у извршној пресуди није означено као дужник у смислу чл. 22. Закона о извршном поступку и стога се у недостатку такве исправе према тужиоцу није могло одредити извршење“.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда. Тужилац, по оцјени другостепеног суда, никада није закључио уговор о кориштењу предметног стана са туженом усљед чега је рјешење туженог о додјели предметног стана на кориштење тужиоцу стављено ван снаге па због тога је тужилац изгубио својство странке у поступку. Зато је другостепени суд

жалбу тужене уважио, преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтјев.

Одлука другостепеног суда је правилна али не из разлога датих у образложењу те одлуке.

Основаност захтјева трећег лица у излучној тужби – чл. 56. и 57. ст.1. и 3. Закона о извршном поступку ("Сл. лист СФРЈ", бр. 20/78 до 35/91 и "Сл. гласник РС", бр. 17/93 и 14/94, у даљем тексту: ЗИП) који је био на снази у вријеме доношења рјешења о извршењу, зависи од тога да ли је извршни суд одредио извршење на предмету у погледу кога треће лице има неко право.

У овом случају тужилац као треће лице тврди да на непокретној ствари-предметном стану, као предмету извршења има станарско право.

Када су током поступка нижестепени судови утврдили, што није спорно између странака нити ревизија тужиоца сада то оспорава, да је тужена рјешењем број 02634/99 од 28.12.1999. године ставила ван снаге рјешење број 02-474/97 од 26.5.1997. године којим је тужилацу предметни стан додијељен на трајно кориштење и да тужилац није подносио тужбу ради утврђења да је такво рјешење ништаво, онда се указује правилан закључак другостепеног суда да тужилац нема својство носиоца станарског права на предметном стану, и тиме нема активну легитимацију да захтјевом тражи утврђење да је недопуштено предметно извршење, јер суд у овом спору није овлашћен да цијени законитост и правилност тог рјешења којим је, како је речено стављено ван снаге рјешење којим је тужена тужиоцу предметни стан додијелила на трајно кориштење. Све док то рјешење у законом прописаном поступку не буде оглашено ништавим оно као такво производи правно дејство.

Другостепени суд је поводом жалбе у овом спору одлучио рјешењем, умјесто пресудом, јер је у питању активна легитимација странке у спору, у којем случају се пресудом одлучује о основаности тужбеног захтјева, па како су правне посљедице исте то је и овај суд поводом ревизије тужиоца одлучио рјешењем.

На основу изложеног одлучено је као у изреци примјеном одредби члана 393. и 400. став 1. и 4. ЗПП.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић